

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εν Ἑλλάδι..... Δρ. ν. 3.—
Εν τῇ ἄλλοδαπῇ.. " 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν.....20
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμού—261

Ἡ 25ῃ Μαρτίου. Χαῖρε ἡμέρα χαρμόσυτος, γενεθλία τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἑορτὴ τῶν ἑορτῶν, καθ' ἣν πᾶσα καρδία Ἑλληνικὴ ἀγάλλεται καὶ σκιρτᾷ! Συναγάγετε μητέρες τὰ τέκνα ὑμῶν καὶ διηγῆθητε γέροντες τὰς πικρὰς δοκιμασίας τῆς ἔθνικῆς ἡμῶν ἀναγεννήσεως! Ἀφηγήθητε διδάσκαλοι τῷ λαῷ πῶς ὁ σπόρος τῆς ἐλευθερίας ἐποτίσθη διὰ τοῦ αἵματος καὶ ἐκαλλιεργήθη διὰ θυσιῶν, οὗς ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ ὄτα οὐκ ἤκουσαν! Ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ δικαιοσύνη, ὕψ' ἄς πᾶς Ἕλληνα καρποῦται ἀσφάλειαν καὶ εἰρήνην, εἶναι ἱερὰ παρακαταθήκη, ἣν ὀφείλομεν νὰ παραδώσωμεν μετὰ θρησκευτικῆς ἀκριβείας τῇ ἐλευσομένη γενεᾷ. Τῆς παραδειγματικῆς αὐταπαρνήσεως τῶν ἡμετέρων προγόνων ἐλατήρια ἦσαν ἡ ἀκλόνητος πεποίθησις ἣν εἶχον εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ χριστιανικοῦ θρησκευματος. Χάριν τοῦ ἐσταυρωμένου ἡ θεῖα δικαιοσύνη εἰσακούει τῶν ἰκεσιῶν τῶν ἀδικουμένων καὶ εὐλογεῖ αὐτούς. Θαυμασία σύμπτωσις! Ἡ γενεθλία αὕτη ἑορτὴ τῆς πολιτικῆς ἡμῶν ἀνεξαρτησίας συμπίπτει τῇ ἑορτῇ τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως ἀπάσης τῆς ἀνθρωπότητος καὶ γειτνιάζει πρὸς ἑτέραν τὴν μεγίστην ἐν τῇ ὑψηλῇ ἑορτῇ. Ἄπασα ἡ Ἑλλάς, διὰ τῆς διπλῆς ταύτης ἑορτῆς διακηρύττει δημοσίᾳ τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῆς. Τὸ δὲ ἱερὸν λείψανον τὸ ἄρτι μετενεχθὲν ἐκ Παρισίων ἵνα τιμήσῃ τὸ ἑλληνικὸν ἔδαφος, ἔστω ἡμῖν ὑπογραμμὸς Ἑλλήνων χριστιανῶν. Ὁ αἰδίδιμος Κοραΐς ἦν πιστὸς πατριώτης διότι ἦν πιστὸς χριστιανός. Ἐορτάσωμεν οὖν τὴν ἡμέραν ταύτην ὡς ἐμπρέπει Ἑλλῆσι πιστοῖς ταῖς ἀρχαῖς τῆς πολιτείας καὶ τῷ Θεῷ, οὐ μόνον πολιτικῶς ἀλλὰ καὶ θρησκευτικῶς, ἀποδίδοντες δόξαν καὶ τιμὴν καὶ προσκύνησιν τῷ Σωτῆρι Χριστῷ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.»

ΥΨΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑΠΕΙΝΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΔΑΦΟΥΣ.

Τρομεραὶ συμβαίνουσιν ἐπὶ τῆς γῆς καταστροφαὶ ἐκ τῶν σεισμῶν· τούτων δὲ ἡ ἐνέργεια, ἄλλοτε μὲν εἶναι περιορισμένη εἰς στενά τινα ὄρια, ἄλλοτε δὲ εἰς μεγαλειτέραν ἑκτασιν, ἀλλὰ σπανίως ἐκτείνεται εἰς ὅλον τὸ ἡμισφαίριον τῆς γῆς. Ἐνίοτε δὲ αἱ μεγάλαι τοῦ ἐδάφους κινήσεις δὲν συμβαίνουσι στιγμιαίως, ἀλλὰ βραδέως πως, ἀνευ σεισμῶν καὶ ἐκρήξεων. Πάντες οἱ γεωλόγοι παρατήρησαν ὅτι ἀπὸ τῶν χρόνων τῶν Ῥωμαίων μέρος τι τῶν ἀκτῶν τῆς Νεαπόλεως ἐγένετο χαμηλότερον τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, εἶτα δὲ πάλιν ὑψώθη ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς· τὰ δὲ ἐπὶ τοῦ κινητοῦ τούτου ἐδάφους ἰδρυμένα μνημεῖα δὲν ἀνετράπησαν.

Ἡ γνώμη αὕτη στηρίζεται κυρίως ἐπὶ τῶν παρατηρήσεων τῶν γενομένων ἐπὶ τῶν ἑρείπιων ἀρχαίου τινὸς ναοῦ κειμένου πλησίον τῆς Ποτιολίας καὶ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα ναὸς τοῦ Σεράπιος. Τὸ μνημεῖον τοῦτο, οὗτινος μένουσιν ὄρθιοι τρεῖς μόνον κίονες, φαίνεται ὅτι ἐκτίσθη τὸν τρίτον αἰῶνα μ. χ. ὅτε συνεχῶς ἐπεσκεπτόντο αὐτὸν οἱ λουόμενοι εἰς τὰ ἐκεῖ θερμὰ ὕδατα. Ἀλλὰ μετὰ ταῦτα κατὰ τὸ ἔτος 1488 ὁ ναὸς ἐκαλύφθη ὑπὸ τῆς θαλάσσης πέντε μέτρα ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ λιθοστρώτου. Ἐπὶ δὲ τῶν μερῶν τῶν κίωνων τῶν ὑπὸ τὴν θάλασσαν προσκολληθέντα διάφορα ζῶα καὶ μάλιστα μαλάκια λιθοβάγα ἐκ τοῦ γένους τῶν Φωλάδων, εἰσεχώρησαν ἐντὸς τοῦ λίθου· ἀπειροὶ δὲ ὅσαι τῆς αὐτῆς φύσεως παρατηροῦνται εἰς λίθους κειμένους ὑπὸ τὰ ὕδατα. Νῦν δὲ τὰ πράγματα ἠλλαξαν ὅσιν· τὸ λιθοστρωτόν τοῦ ναοῦ εἶναι πάλιν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ τὰ ἔχνη τῶν Φωλάδων εὐρίσκονται ὑψωμένα ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης· ὅθεν αἱ

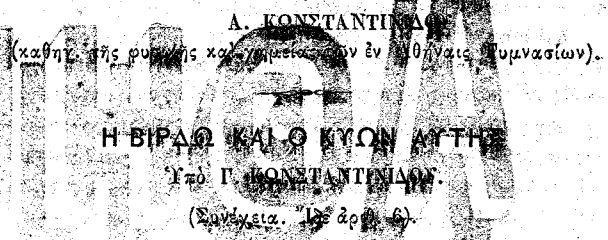
μεταβολαι αυται αι εις τα εδαφη τα προς την ακτην της Ποτιολιας πλησιον της θαλασσης δεν δυνανται να εξαρτωνται εκ τούτου, εκ του οτι δηλαδή και υδατα της θαλασσης αγαθουσι και καταβαθινοισι διαδοχικως, οτι ταυτα κινήσει ο υναντο να συνδεωνται υπό τρωματων πλημμυρων καθ' ολον το μηκος της παραλιας της μεσογειου θαλασσης, προκειμενο το οποιο δεν συνέβη ποτε. Πάντες λοιπον συμφωνουσιν οτι το οικουμενον τουτο έχει την αιτιαν του εις την κατά μικρον υψωσιν και ταπεινωσιν του εδαφους.

Η υποθεσησιν αυτη της βραδείας κινήσεως, δι' ης υψουται και ταπεινουται εν μέρος του φλοιου της γης εγένετο δια των διαφόρων παρατηρήσεων αληθεια μαθηματική· οτι και επι των ημερων μας η Σκανδιναβία και η Χιλη ανάλογον τι φαινόμενον παρουσιάζουσιν. Είς τας ακτας π. χ. της Σουηδίας βράχοι τινες μέχρι τούδε υπό την θαλάσσαν, φαίνονται νυν ύπερ την επιφανειαν αυτης· οι δε απότομοι βράχοι υψουνην επί μάλλον και μάλλον ύπερ την επιφανειαν της θαλάσσης. Πρό πολλων χρόνων παρετήρησαν οτι τινά μερη των ακτων υψώθησαν η οτι το ύδωρ εγκατέλιπεν αυτά· αλλά δια τρόπον ετι σαφεστερου απέδειξαν το φαινόμενον τουτο. Πρό ενός δηλαδή και επέκεινα αιώνος εσημείωσαν την επιφανειαν του θαλασσιου υδατος επί των παρά την ακτην βράχων εις διάφορα σημεια καθ' ολον το μηκος της ακτης, όπως χρησιμεύση τουτο ως σημειον της καταδύσεως. Παρατηρούντες δε τα σημεια ταυτα κατ' ετος, ειδον οτι υψουντο από της επιφανείας της θαλάσσης. Είς τον Βοθνικόν κόλπον παρετήρησαν οτι η υψωσις αυτη ανέβαινε 4 πόδας καθ' εκαστον αιώνα, αλλάγου δέ η υψωσις δεν ητο τόσο μεγάλη και εις άλλα μερη της Βαλτικης η υψωσις ητο μηδέν, τουτ' οπερ αποδεικνύει οτι η υψωσις των βράχων δεν προκύπτει εκ της ταπεινώσεως της θαλάσσης.

Και οντως αι υψωσεις και αι ταπεινώσεις του εδαφους, περι των ανωτέρω εγένετο λόγος, αποδόθησαν πολλάκις εις άλλας αιτίας, εις την εισχώρησιν π. χ. της θαλάσσης εντός των ήπειρων η εις την απομάκρυνσιν αυτης από της ξηρας. Αι υποθέσεις αυται είναι και αι δύο εσφαλμεναι· διότι δυναμει των νόμων της Ισσοραπίας των υγρών, είναι αδύνατον το επίπεδον της θαλάσσης να μεταβάλληται εις εν μέρος και εις άλλο μέρος της αυτης περιοχης να μένη αμετάβλητον· οθεν υπάρχουν μερη της θαλάσσης, τα οποια από των ιστορικων χρόνων μένουσιν αμετάβλητα, ενώ άλλα κείμενα πλησιον αυτών μετεβλήθησαν· πρέπει λοιπόν να συμπεράνωμεν οτι η θαλάσσα δεν αλλάσσει ποτε επίπεδον, αι δε ήπειροι εξ εναντίας, αν και φαίνονται ακίνητοι, κινουνηται ενίοτε ανεπαίσθητως η προς τα ανω, η προς τα κάτω.

Εκ των ανωτέρω λοιπόν έπεται οτι δεν πρέπει να απορώμεν, αν ενίοτε βλέπομεν τα εις τον πιθ-

μένα της θαλάσσης διάφορα καθιζήματα κείμενα εις Ικανόν ύψος ύπερ την επιφανειαν του υδατος.

Α. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ (καθηγητής φυσικής και χημείας εν Παιδείας Γυμνασίω).

Η ΒΙΡΔΩ ΚΑΙ Ο ΚΥΩΝ ΑΥΤΗΣ
Υπό Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ.
(Συνέχεια. 1ος αριθ. 6).

Πότε θα ήσαν της ιδιότησας Βιρδους τα γενέθλια ;»
«Σήμερον,» ειπεν η κυρία μετά βαθείας λύπης.
«Ο Κύριος Αύδηλιος ενόμιζεν οτι η Βιρδω ητο περιπίου δύο ετών εξ όσων ενόησεν, οτε ηρώτησε περι της ηλικίας της, και εώρταζε πάντα τα γενέθλια αυτης την επέτειον ημεραν καθ' ην εκοιμήθη αυτη εις την οικίαν του. «Πώς δε εποναμάζεσαι ;» ηρώτησεν η Κυρία.

«Αύδηλιου,» απήντησε. «Βιρδω Αύδηλιου.»
«Αύδηλιου,» επανέλαθεν η Κυρία Λισλή τονίζουσα την λέξιν εν ω την επρόφερε· «είναι πατήρ σου εκείνος, οστις έρχεται εις την παραλιαν μετά σου ;»

«Όχι, δεν έχω ούτε πατέρα ούτε μητέρα· είναι θεός μου και με αγαπά πολύ.»

«Απέθανον πρό πολλου· οι γονεις σου ;»

«Η μὲν ερώτησις ητο απλη, αλλ' η Βιρδω δεν ήξευρε πως ν' απαντήσει· διότι αυτη ανετράφη υπό του θεου της ούτως, ωτε ελησμόνησεν όλα τα προηγούμενα, εκτός μόνον οτι οι γονεις της απέθανον, ως της ελεγεν αυτός. Πρός ταυτην λοιπόν την ερώτησιν απήντησε, ανομιζω». «Επι τη απάντησει ταυτη η Κυρία Λισλή κυριευθείσα υπό αισθήματος απεριγράπτου, ωχρίασε. Την αλήθειαν δεν εμπάντευσεν μεν και δεν είχε προαισθημά τι, ως ο Κύριος Αύδηλιος· αλλά κατείχετο υπό παραδόξου επιθυμίας να πληροφορηθη περισσότερον περι της ιστορίας του παιδιου προς το οποιον ώμιλει. «Οθεν ηρώτησεν, «ενθυμείσαι διόλου τους γονεις σου, φιλάτη ;»

«Ουδένα ενθυμούμαι· μόνον τον αγαπητόν μου θεόν γνωρίζω.»

«Πάντοτε εκατοίχησας μετ' αυτου ;»

«Ναι.»

«Τον αγαπάς πολύ ;»

«Τόσον πολύ τον αγαπώ, αναφώνησεν η ευγνώμων κόρη, ωστε δεν είναι δυνατόν να τον αγαπήσω περισσότερον· «αλλ' η ιδική σου Βιρδω,» εξηκολούθησεν η κόρη ως να επεθύμει να μάθη περισσότερα περι του αντικειμένου τουτου, «πώς απέθανεν ; Απέθανεν πρό πολλου ;»

«Πρό οκτώ ετών· το διάστημα τουτο φαίνεται μεν μακρόν, αλλ' ουδε τώρα δεν υποφέρω την ανάμνησιν του φοβερου θανάτου της.»

«Επεθύμουν ν' ακούσω περι τουτου,» ειπεν η κόρη, «ευαρεστείθε να μοι είπητε ;»

«Επνίγη,» απήντησε μετά λύπης η Κυρία Λισλή, «επνίγη εν τη θαλάσση.»

«Πόσον τρομερόν είναι τούτο,» ειπε παρευθής η Βιρδω. «Πολύ φοβούμαι εγώ την θάλασσαν· ένεκα τούτου με περιελαθ' ο θεός Γεώργιος· και θέλει να με πηγαίη εις αυτην, αλλ' εγώ δεν θέλω. «Ησύχασε, Ροβήρ,» ειπεν απάταθεις· πρώτην φοράν προς τον κύνα της, οστις τώρα ήνώγει την Κυρίαν Λισλήν πλησιάζων την κεφαλήν του προς το πρόσωπον αυτης. «Ησύχασε Ροβήρ, πόσον οχληρός είσαι.» Αναβλέψασα πάλιν η Κυρία μετά εκπλήξεως, ωχρίασεν όπως διόλου.

«Πώς ονομάζεται ο κύων σου ;» ηρώτησε η Ροβήρ,» απεκριθη η Βιρδω.

«Ιδικός σου είναι ο κύων η του θεου σου ;»

«Αυτός ανήκει και εις τον θεόν μου και εις έμέ.»

«Ο θεός μου όμως λέγει οτι είναι μάλλον ιδικός μου, αλλ' πράγματι αυτός ανήκει εις αμφοτέρους. Εμβλέψασα μετά την ομιλίαν ταυτην προς το κοράσιον εδάκρυσε.

«Είσαι τεθλιμμένη,» ειπεν η Βιρδω.

«Η δε κυρία αυτη ουδέν ειπε προς την παρατήρησιν ταυτην, αλλά διετέλεσεν εμβλέπουσα προς την κόρην και τον κύνα αυτης. Η δε Βιρδω πεσοῦσα επάνω της επροσπάθει να την παρηγορήσῃ.

«Μη κλαίε,» λέγει προς αυτην.

«Είμαι όμως μόνη εν τῷ κόσμῳ τουτω και δεν έχω τινά να με αγαπά,» ειπεν η Κυρία Λισλή.

«Έχεις τον Θεόν,» επιθύρησεν η μικρά κόρη με τρόπον γλυκύν και δειλόν. Ο Κύριος Αύδηλιος δεν παρέλειπεν εκπαιδεύων αυτην ν' αναμνησθή εν τη διδασκαλία του γνώσεις τινάς περι Θεου και περι της αγάπης Αυτου· εκράτνε δε δια νοουθείας και παραδείγματος την υπάρχουσαν ήδη πίστιν εν τη μικρά κόρη, οτε ολίγον τι υπερβαίνουσα τα δύο ετη της ηλικίας της, ειπεν, οτι ο Θεός την έφερε προς αυτόν.

«Αλλ' εγώ εννόω οτι δεν έχω μικράν κόρην, ητις να με αγαπά,» ειπεν η Κυρία Λισλή μειδιώσα ευμενώς, ως ευχαριστηθείσα εκ του λόγου της Βιρδους.

«Δύναμαι να σε αγαπώ εγώ ;» ηρώτησε το κοράσιον. Πέποιθα οτι ο θεός Γεώργιος θα επιτρέψῃ τουτο. Διότι λέγει οτι τώρα άφου έμεγάλωσα και κατέστην σύντροφος αυτου, απέβαλε την άθυμίαν, ητις πολλάκις κατείχεν αυτόν.

«Η Κυρία Λισλή μη αποκριθείσα εις την ερώτησιν της Βιρδους ειπεν, «είχον και εγώ ποτε κύνα, οστις ονομάζετο Ροβήρ.»

«Πόσον άστέιον είναι,» αναφώνησεν η Βιρδω. «Είναι άστέιον το οτι συ είχες και Ροβήρα και Βιρδω· ίσως ημεις ανήκομεν εις σε· και μεθ' όλα, οσα ανέφερε, η ιδική σου Βιρδω δεν επνίγη.»

ΑΓΡΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΙΡΔΩ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΓΕΝΕΘΛΙΟΙΣ ΑΥΤΗΣ
Καιτοι το κοράσιον ώμιλει τυχαίως και άστεϊευ-

ομένη, αι λέξεις όμως αυτης δεν παρήρχοντο άπαρατήρητοι· διότι άμα η σχεδόν ξένη γυνή έννηγκαλίσθη την Βιρδω, το μήτριόν έρμύμφοτον τη έδηλωσαν οτι εδρε τῷ τέκνον αυτης.

«Οθεν όλως καταβεβλημένη η Κυρία Λισλή εκάθισεν απενίζουσα προσεκτικώς εις το πρόσωπον της Βιρδους· αλλ' επί τινα χρόνον έτήρησε σιωπήν. Τέλος την ήρώτησε ποθι κατώκει ο θεός της, και δούσα την διεύθυνσιν της παρηγόρειε να τον παρακαλέσῃ να υπάγη παρευθής προς επισκεψίν της. Τότε δε η Βιρδω ένθυμήθη οτι ο θεός της είχε παραγγείλει να μη βραδύνη να επιστρέψῃ και άσπασθείσα θερμότερα την νέαν φίλην της έσπευσεν εις την κατοικίαν της. Η καρδια της κόρης ητο καταλυπημένη άγνοούσης την αιτιαν· αλλ' οτε καλέσασα τον Ροβήρα απεχωρίζετο από την αξιαγάπητον και προσηνη κυρίαν, ητις εφαινετο πολύ τεθλιμμένη, δεν ήδύνατο ένεκα της συγκινήσεως να προσβλέψῃ εις αυτην.

Καθ' οδόν δε εσυλλογίζετο οσα ειχεν άκούσει περι της μικρας κόρης της ομιώνου αυτης και τα του οικιου θανάτου της· ετι δε εσυλλογίζετο και τον κύνα αυτης Ροβήρα· περι ου ελησμόνησε να ερωτησῃ, τί απέγεινεν.

Επανελθούσα δε εις την κατοικίαν της δεν εζήτησε παρευθής τον θεόν της, ως συνείδησεν, οτε ήθελε λειψει και επί ολίγας μόνον στιγμάς από την οικίαν, αλλ' αναβάσα ταχείως την κλίμακα εισήλθεν εις το μικρόν της δωμάτιον και κλείσασα την θύραν έρρίφη πλαγίως επί της κλίνης της και εκλαιε μετά λυγμών, ως να κατείχετο υπό μεγάλης λύπης. Ηγνώει δε άκοιμη και τώρα διατί ελυπείτο· αλλ' δεν ήδύνατο να κρατήσῃ τα δάκρυα καιτοι εγνωρίζεν οτι ο θεός της ήθελε ταραχθῆ αν εβλεπε τους οφθαλμούς αυτης δεδακρυμένους. Τι δε ήθελεν άποκριθῆ, ελεγε καθ'εαυτην, αν ήρωτάτο, διατί κλαίει; και οτε ήθελεν αναφέρει το μήνυμα της Κυρίας, αν εκείνος δεν επεθύμει να γνωρίσῃ, ως ειπε, δεν ήθελεν άρα γε όργισθῆ η καταληφθῆ υπό της κατηφείας εκείνης, αν εσχάτως πολλάκις παρετήρησεν εν τῷ προσώπῳ αυτου ; Διανοουμένη ταυτα ήκουσε τα βήματα του και την φωνήν του καλοῦντος αυτην. Αμέσως εσπόγγισε τους οφθαλμούς της και εδραμε προς αυτον μη θέλουσα να παρακούσῃ.

«Ιδού εγώ, θεε,» ειπε, «με θέλεις ;»

«Πάντοτε σε θέλω, τέκνον,» απήντησεν ευμενώς απενίζων μετά άνηχυσίας εις το υπό των δακρύων ετι βεβρεγμένον πρόσωπον, το οποιον αυτη προσέφερε προς αυτον· να το φιλήσῃ. «Διατί κλαίεις ; μήπως σου έφυγε πάλιν ο Ροβήρ ;»

«Όχι, θεε ειπε, βυθισθείσα πάλιν εις δάκρυα. «αλλά μέχρι σήμερον δεν εγνωρίζω πόσον σε ήγάπων.»

«Και τούτο δύναται να λύπῃ το μικρόν μου κοράσιον ;» ηρώτησε και εν ταυτῷ την ωδήγησιν εις

τὴν μικρὰν αἰθουσαν καὶ τὴν ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν γονάτων του.

«Ὅχι θεῖε,» ἐψιθύρισε, «ἀλλ' οὐδὲ γνωρίζω διατί κλαίω ἡσθάνθη λύπην, ἣν δὲν δύναμαι ν' ἀποσοβήσω.»

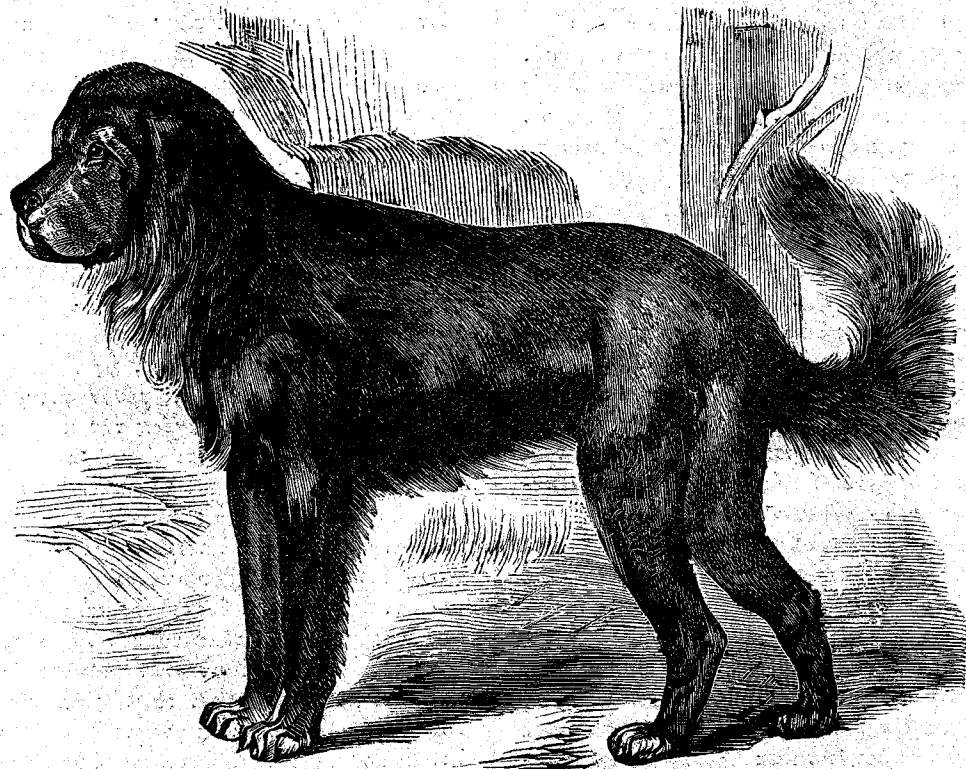
«Εἶδες κανένα ἄνθρωπον σήμερον, ὅτε ἔλειπες ἀπὸ τὴν οἰκίαν;» ἠρώτησεν αὐτήν.

«Ναί, θεῖε, ἀπήντησε με τὴν συνήθη αὐτῆς εἰλικρίνειαν· ἀλλὰ δὲν ἐσκόπευον νὰ σὲ δυσαρεστήσω.» Βαθὺ νέφος πάλιν ἐκάλυψε τὸ μέτωπόν του. «Ἐλεγε δὲ καθ' ἑαυτὸν, ποῖον κακὸν ἐμελλε νὰ τῷ συμβῆ; Τί ἐλύπησεν ἄρα γε τὴν μικρὰν κόρην; ἐστοχάζετο δὲ ὅτι ἡδύνατο νὰ ὑποφέρῃ πᾶσαν θλίψιν

ταύτη καὶ ἐπειτα ἠρώτησε, «διατί ἀνεμνήσθη τῆς θυγατρὸς τῆς; ὑπάρχουσιν, ἀναμφιβόλως, πολλαὶ μικραὶ κόραι καλούμεναι Βιρδῶ καὶ Ῥοβῆρ εἶναι κοινὸν ὄνομα κυνός.»

«Πῶς ὀνομάζετο, θεῖε, ὁ πατήρ μου; καὶ ποῦ διέμεινε ἡ μήτηρ μου,» ἠρώτησε τὸ κοράσιον μετὰ συστολῆς. Εἰς ταύτας τὰς ἐρωτήσεις τῆς κυρίας ἐκείνης οὐδόλως ἡδυνάμην ν' ἀπαντήσω.»

«Διατί ἐκαμνε τοιαύτας ἐρωτήσεις;» «Δὲν ἤξεύρω, θεῖε — ἀλλὰ τίνας ἦσαν οἱ γονεῖς μου; πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ μάθω· ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἦσαν τόσοι καλοὶ, ὡς σύ. Ὡ, θεῖε μου οὐδέποτε ἡδυνάμην ν' ἀγαπήσω τινὰ ἐν τῷ κόσμῳ το-

Ὁ πιστὸς Ῥοβῆρ.

πλὴν μιᾶς — ἡδύνατο νὰ ὑποφέρῃ πᾶσαν δοκιμασίαν πλὴν τῆς στερήσεως τῆς κόρης. Τὴν ἠγάπησε τόσοι περιπαθῶς, ἐπὶ ὀκταετίαν, ἵνα τέλος ἀποχωρισθῆ ἀπ' αὐτῆς;

«Ἦτο ἡ Κυρία ἐκείνη;» ἠρώτησε.

«Ναί, ἀγαπητέ μοι θεῖε, καὶ κατὰ μοι εἶπε. Νομίζω ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ αἶτιον διὰ τὸ ὅποιον εἶμαι τεθλιμμένη — ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω.»

«Τί σοι εἶπε;»

«Πολλὰ περὶ ἑαυτῆς. Εἶχε ποτε, εἶπε, μικρὰν κόρην καλουμένην Βιρδῶ καὶ κύναν Ῥοβῆρα τοῦνομα· ἰδοῦσα δὲ ἐμὲ ἀνεμνήσθη τῆς θυγατρὸς τῆς.»

Ὁ Κύριος Αὐδῆλιος ἐταράχθη ἐπὶ τῇ διηγήσει

σοῦτον, ὅσον ἀγαπῶ σέ.»

Πάλιν ἐφίλησεν αὐτὴν φιλοστόργως ἐν ᾧ πύρινα δάκρυα κατέρρεον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἡ διαβεβαίωσις αὐτῆ τὸν παρηγόρησεν ὀπωσοῦν· ἀλλ' ἡ κόρη δὲν ἐγνώριζεν, ὅποιαν ἀληθινὰ προὔξενσαν οἱ λόγοι τῆς πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ἠγάπα αὐτὴν πλέον ἢ ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς καὶ ἐθεώρει αὐτὴν ἐπὶ ὀκταετίαν, ὡς ἴδιον αὐτοῦ τέκνον.

«Περὶ τούτου δύνασαι ἄλλοτε, τέκνον, νὰ μ' ἐρωτήσης,» εἶπε· «ἀδιότι σήμερον δὲν ἔχω διάθεσιν νὰ ὀμιλῶ πολὺ.»

«Ἡ Κυρία μοι παρήγγειλε νὰ σὲ παρακαλέσω,» εἶπε τότε ἡ Βιρδῶ με χαμηλὴν φωνὴν ὡς φοβουμένη.

κατὰ τι νὰ μεταβιβάσῃ τὸ μήνυμα, ἀνὰ ὑπάγης ἀμέσως, θεῖε, εἰς ἐπίσκεψιν αὐτῆς· διότι πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἴδῃ.»

«Διατί;»

«Δὲν μοι εἶπεν, ἀλλ' ἰδοὺ ἡ διεύθυνσις αὐτῆς. Νομίζω ὅτι κατοικεῖ εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν, ὅπου εἶχομεν ἰδεῖ τὸν Ῥοβῆρα, καὶ μοι εἶπε νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ ὑπάγῃς· θὰ ὑπάγῃς θεῖε; ἢ δὲν θέλεις νὰ ὑπάγῃς;»

«Διατί θέλει νὰ με ἴδῃ;» ἠρώτησεν αὐτὸς, προσπαθῶν ν' ἀνακαλύψῃ κατὰ πόσον ἡ Βιρδῶ μστεῖχε τῶν διανοητικῶν αὐτοῦ.

«Δὲν γνωρίζω ἐν τοσοῦτῳ πολὺ σε παρακαλῶ νὰ ὑπάγῃς εἰς αὐτήν.

«Καμμίαν ἡμέραν, καμμίαν ἡμέραν, θὰ ὑπάγω, ἐψιθύρισε ἐγερθεὶς καὶ βαδίζων ταχέως ἐν τῷ δωματίῳ ἐν φανερᾷ ταραχῇ. Ἡ δὲ συνείδησις αὐτοῦ τὸν ἤρώτα ἂν ἦτο δίκαιον ν' ἀρνηθῆ πρὸς μὲν τὴν μητέρα τὸ τέκνον αὐτῆς, πρὸς δὲ τὸ τέκνον τὴν ἑαυτοῦ μητέρα, ἀλλὰ οὐδεμίαν εὐάρεστον ἀπάντησιν ἡδύνατο νὰ κάμῃ πρὸς τὸ δυσάρεστον τοῦτο ζήτημα. Δὲν κατεῖχετο πλέον ὑπὸ φαντασιώδους προαισθηματος, ἀλλ' ὑπὸ πραγματικοῦ φόβου, ὑπὸ ἀληθοῦς πεποιθήσεως ὅτι ἡ Βιρδῶ εἶχεν εὑρεῖ τὴν μητέρα αὐτῆς.

Τὴν πρὸς τὴν Βιρδῶ ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν αὐτοῦ ἐθεώρει μὲν ἄλλοτε ἀφίλαυτον, ἀλλὰ νῦν τὴν ἐθεώρει λίαν ἰδιοτελῆ, ἂν ἐπεχείρει νὰ φέρῃ χωρισμὸν μεταξὺ μητρὸς καὶ τέκνου.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ὑπηρέτης κρούσας τὴν θύραν ἐκόμισεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Κύριον Αὐδῆλιον, ὅστις

ἀνοίξας αὐτὴν ἀνέγνωσε τὰ ἐξῆς.

«Κύριε, — λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ ἔλθητε εἰς τὴν οἰκίαν μου τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Παραγκῶνος ὑπ' ἀριθμὸν. . . Πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ἴδω, ἵνα σᾶς ἀναφέρω ὑπόθεσιν λίαν σπουδαίαν· θέλω δὲ εὐγνωμονεῖ ἂν εὐμενῶς δεχθῆτε νὰ ἔλθητε πρὸς με παρευθύς.

Διατελῶ, Κύριε, με τὴν προσήκουσαν ὑπόληψιν

Ῥοζαλὴ δὲ Δισλῆ.

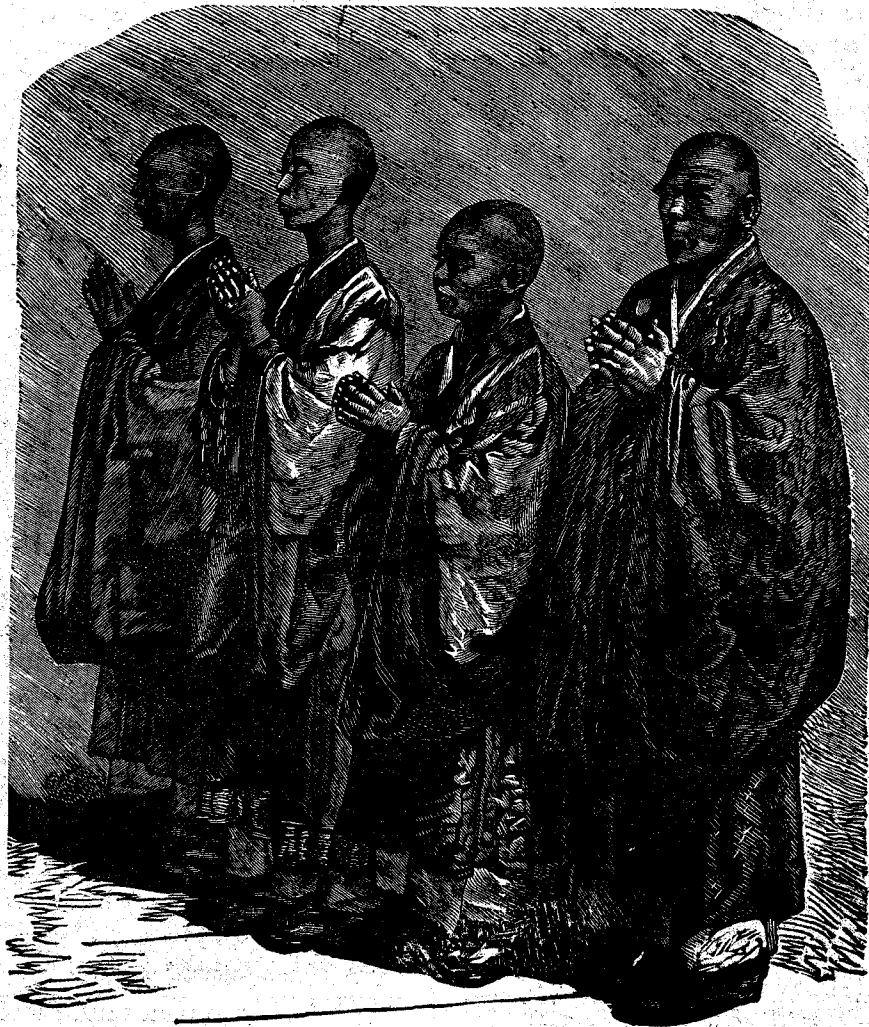
Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἔπεσεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ «Ῥοζαλῆ.» Τί σημαίνει τοῦτο; Εἶναι τὸ αὐτὸ ὄνομα μετὰ τὸ ὅποιον ἐκάλει τὴν μικρὰν του ἀδελφὴν. Δὲν ἐνόμισε λοιπὸν πρέπον ν' ἀποποιηθῆ ἢ ν' ἀναβάλλῃ τὴν πρὸς αὐτὴν ἐπίσκεψίν του.

Ἐύρισκετο ἐν ἀπορίᾳ, τὸ σῶμα του ἐκλονίζετο, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐθάμβωσαν· ἀλλὰ μόνον μίαν ὁδὸν ἦτο καθαρὰ, ἐν καθήκον μόνον ἀνεγνώριζε, μίαν ἐπιθυμίαν ἡσθάνετο, νὰ ἴδῃ ταύτην τὴν Κυρίαν, καὶ ἂν αὕτη ἦτο ἡ ἀδελφὴ του ν' ἀποδώσῃ πρὸς αὐτὴν τὸ τέκνον, ὅπερ ἠγάπησεν ἐκ πρώτης ὀψεως, διότι, ὡς

ἐνόμιζεν, ὁμοιάζεν αὐτήν.

«Ὅθ' ἐξέλθω, Βιρδῶ, τέκνον μου,» εἶπεν, ἐνῶ αὕτη περιέβαλλε τὰς χεῖράς της περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ τὸν ἐφίλει ἵνα βεβαιωθῆ ὅτι ὅλως ἐσυγχώρισεν αὐτήν, διότι εἶχε συνομιλήσει μετὰ τὴν ξένην γυναῖκα.

«Διασκέδαζε μετὰ τὸν Ῥοβῆρα μέχρι τῆς ἐπανόδου μου.» Ἐναγκαλισθεὶς δὲ αὐτὴν θερμῶς ἐφ' ἱκανὴν ὥραν, διενοεῖτο ὅτι ἴσως εἶναι ἡ τελευταία φορὰ αὕτη καθ' ἣν ὀνομάζει τὴν Βιρδῶ, τέκνον του, ἐνδέχεται

Ἰάπωνες Ἱερεῖς. (Ἰδε σελ. 51.)

έντος ὀλίγου νά τήν παραδώσῃ εἰς ἄλλον ἢ τοῦλάχιστον νά μεταδώσῃ πρὸς ἄλλον τινά μέρος τῆς ἀγάπης τῆς.

Ὅτε ὁ Κύριος Ἀυδῆλιος ἐφθασεν εἰς τήν κατοικίαν τῆς Κυρίας Λισίῃ, ὠδηγήθη εἰς καλῶς εὐτρεπισμένον δωμάτιον, ὅπου γυνήτις, φαινομένη ἐπινεαρά, πενθοφοροῦσα καὶ ἐν ἀτονίᾳ ἔγεκα τῶν δυστυχημάτων τῆς ἠγέρθη διὰ νά τὸν ὑποδεχθῇ. Ἐπὶ τῶν παρεῶν αὐτῆς ἦσαν, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν παρεῶν τῆς Βιρδοῦς σημεῖα δακρύων καὶ παράδοξον ἦτο πόσον τὰ πρόσωπά των ὁμοιάζον πρὸς ἄλληλα.

Σταθεῖς ἠτένιζε πρὸς αὐτήν. Ἐπανεῖδε πάλιν τὸ μικρὸν ἐκεῖνο πρόσωπον, τὸ ὁποῖον διετῆρει ἐν τῇ μνήμῃ του δι' ἑτῶν τεσσαράκοντα, ὅτε ἀπεχαιρέτησε τὴν ἀδελφὴν τοῦ Ροζίν. Ἐνόμισε δὲ ὅτι βλέπει πάλιν τὸ μικρὸν πρόσωπον τοῦ φιλάτου θετοῦ τέκνου του, ὅτε τὴν πρώτην ἐκείνην ὁ ἀκταιοφύλαξ ἔφερον αὐτὸ ἐν ταῖς ἀγκάλας αὐτοῦ καὶ ἐτι ἐναργέστερον ἔβλεπε τὸ κατὰ τὴν πρό ὀλίγου ἐκ τῆς οἰκίας ἀναχώρησιν τοῦ γλυκοῦ πρόσωπον τῆς Βιρδοῦς, ὅτε προσέβλεψεν εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἐνώπιον αὐτοῦ γυναῖκος.

«Ροζίν! ἀνέκραξε πιάσας τὴν χεῖρα αὐτῆς, δύναμαι νά σέ προσαγορεύω μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο;»

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ἘΞ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ἘΝ ΙΑΠΩΝΙΑΙ.

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 6).

Ἄπαξ κατ' ἑτῆς τελεῖται μεγάλη εορτὴ ὀνομάζομένη Ματοζ-ρί εἰς τὴν τῶν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους γεννηθέντων ἀρσένων ὀλίγον δὲ μετὰ ταύτην κατὰ τὸ φθινόπωρον τελεῖται ὁμοία εορτὴ εἰς τὴν τῶν θηλέων, ὅν ἠβύπησον νά παρευρεθῶ οὔτε εἰς τὴν μίαν οὔτε εἰς τὴν ἄλλην, ἀλλὰ παρευρέθη ἐν τινι παιδικῇ συνάγωγῃ ἥτις μοι ἐδάνη καθ' ὅλα ὁμοία πρὸς τὰς τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδῶν. Ἐρχισαν διὰ τῆς τυφλοποιίας ἀπὸ τοῦ ἐπιπέδου ἀκατέα παιγνίδια ἐπιλοδοῦν ἦσαν ἐπὶ πινάκων καὶ ἀγγείων μεγέθους ὁμοίου πρὸς τὰ τῶν οἰκοκυριῶν τῶν μικρῶν κόρασι, διὰ ἀναπόλησιν συνισταμένων εἰς ἔλθει, καρπούς, πλακούντων καὶ τέι. Κατόπι ἐψάλαν, ἐπαιξαν ἐκ νέου, ἐφιλοδώρηθησαν πάλιν διὰ τῆτος καὶ πλακούντων καὶ μετὰ ταῦτα διελύθησαν φαιδρότατα.

Ὀλίγον χρόνον διέμεινα ἐν Ναγκισάκη καὶ μετὰ ταῦτα ἐπέστρεψα εἰς Ἰεδώ, πρωτεύουσαν τῆς Ἰαπωνίας, σταματῶν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καθ' ὁδόν, διὰ νά θαυμάζω τὰς ἐξοχὰς καὶ τὰς πόλεις, ὅσας βλέπει τις κατὰ μῆκος τῆς ἐσωτερικῆς θαλάσσης, ἥτις εὐρισκομένη μετὰ τῶν νήσων Κυουσιού, Σιτκόφ καὶ Νιφῆνος ἔχει περίπου 80 λευγῶν μήκους καὶ 18 πλάτους εἰς τινὰ μέρη, ἐνῶ εἰς ἄλλα μόλις ἔχει πλάτος ὥστε νά διέρχηται εὐκόλως μέγα ἀτμόπλοιο.

Ἡ θάλασσα αὕτη περιλαμβάνει περὶ τοὺς 70 λιμενίσκους ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶναι ἐκτισμένα πόλεις ἐκτάσεως κατὰ μέσον ὅρον μίᾳ καὶ ἡμισίᾳ λεύγης. Νῆσοι ἀναρίθμηται κεκαλυμμένοι ὑπὸ μεγαλοπρεποῦς βλαστήσεως εἶναι διεσπαρμένοι πανταχόθεν. Ἐνταῦθα βλέπει τις γαληνιαίας καὶ εἰρήνικας θεὰς ἀναπολούσας εἰς αὐτὸν χαριεσσὰς τῆς Ἐλβετίας τοποθεσίας. Ἐνταῦθα ἀπαντᾷ σκηνογραφίας μεγαλοπρεπεστάτας. Βλέπει τις ὅρη ὑψηλὰ δασωμένα μέχρι κορυφῆς καὶ φέροντα ἐπὶ τῆς ἀκτιορείας τῶν ναοῦς ἢ μοναστήρια ἀρχαῖα. Βλέπει ἐπὶ τέλους μίγμα τῶν ὀρεινῶν σκηνογραφιῶν τῆς Ἀγγλίας, τοῦ Ῥήνου, τῆς Ἐλβετίας καὶ τῆς Ἰταλίας.

Ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Νιφῆνος εὐρίσκειται ἡ ἀκμάζουσα πόλις Χιόγω, κεντρικὴ ἀποθήκη τοῦ ἐμπορίου τοῦ ἐνεργομένου ἐν τῇ ἐσωτερικῇ ταύτῃ θαλάσσει χιλιάδες Ἰππὸν (εἶδος κεντρικῶν πλοίων) διενεργοῦσι τὸ ἐμπόριον μετὰ τῶν διαφόρων τῆς Ἰαπωνίας νήσων καὶ τῆς Σανικῆς. Μόλις κατὰ τὸ 1868 ἐπετραπή εἰς τοὺς Ἑσπεραίους νά ἀποκατασταθῶσιν ἐν Χιόγω καὶ κατὰ τὸ 1869 ἐτι ὁπότε ἐγὼ ἦμην ἐκεῖ ἦτο ἐπιεικὲς νά περιπατῇ τις τὸ ἐσπέρας ἀπολος. Ἦδη ἡ τάξις καὶ ἡ ἀσφάλεια φαίνονται πλέον ἐντελῶς ἐκεῖ ἀποκατασταθέντα. Οἱ αὐτόχθονες ἐμπορευόμενοι τοῦ Σανγκί καὶ τοῦ Ἰοκαγκά εἰσὶν παραρτήματα ἀποθηκῶν ἐν Χιόγω ἐνθα ἐνεργοῦσι μέγιστον ἐμπόριον Ἰεῖου, μετὰ ζῆς, ὀριζίου, καὶ παντὸς εἶδους σιτηρῶν μεταφερομένων ἐξ Ἑυρώπης.

Ἐκ τοῦ Χιόγω μετέβην εἰς Ὀζάκκν, πόλιν κειμένην ἐπὶ ῥύκκος, ἐξ περίπου λεύγας μακρὰν τοῦ λιμένος ἢ πόλις αὕτη κατοικεῖται ὑπὸ πεντακοσίων περίπου χιλιάδων κατοίκων. Διαίρεται εἰς πολλὰ τεμάχια διὰ τῶν διαφόρων κλάδων τοῦ ποταμοῦ, οἵτινες σχηματίζουσιν ὀρεινότητας διώρυγας, ἐφ' ὧν εἰσὶν ἐκτισμένοι ἑκατοντάδες γεφύρων. Ἐνεκα τοῦτο ὠνόμασαν τὴν πόλιν ταύτην Ἐνετίαν τῆς Ἰαπωνίας, μετὰ τὴν τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ μὲν Ἐνετία εἶναι πόλις ἀνακτόρων, ἡ δὲ Ὀζάκκν ἐμπορικῶν ἀποθηκῶν καὶ ὅτι αἱ διώρυγες τῆς μὲν πρώτης διαπλέονται ὑπὸ τῶν ὀρεινῶν γονδολῶν, τῆς δὲ δευτέρας μόνον ὑπὸ ἐμπορικῶν χονδροειδῶν πλοίων.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΖΩΑ.

ΚΕΦ. Θ'. — ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ ΚΑΙ ΝΕΥΡΑ.

Ἐν τοῖς προηγουμένοις κεφαλαίοις εἰρημέν τι περὶ τῆς κατασκευῆς καὶ ἐπισκευῆς τοῦ σώματος. Εἴπομεν ὅτι τὸ αἷμα εἶναι ἡ οἰκοδόμητικὴ ὕλη ἐξ ἧς πάντα τὰ μέρη τοῦ σώματος γίνονται. Ἡ χρῆσις τῆς τροφῆς, εἶναι πρὸς κατασκευὴν τοῦ σώματος, ἡ δὲ κυριώτερα τῆς ἀναπνοῆς χρῆσις πρὸς τήρησιν τοῦ αἵματος ἐν καλῇ καταστάσει. Ἡ καρδιά

καὶ αἱ ἀρτηριαὶ καὶ φλέβες αὐτῆς, τηροῦσι τὴν κίνησιν τοῦ αἵματος δι' ὅλου τοῦ σώματος, ὥστε νά δύνηται νά χρῆσιμεύσῃ τοῦτο εἰς κατασκευὴν καὶ ἐπισκευὴν. Ἀλλὰ διὰ τί τὸ σῶμα κίττειται καὶ ἐπισκευάζεται; Εἶναι ὁ οἶκος τῆς ψυχῆς. Ἡ ψυχὴ, τὸ σκεπτόμενον μέρος ἡμῶν, ἐφ' ὅσον διατελεῖ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, κατοικεῖ ἐν τῷ σώματι.

Τὸ σῶμα εἶναι τι πλεῖστον ἢ ἡ οἰκία τῆς ψυχῆς. Ἡ κεφαλὴ, ἐνθα ἡ ψυχὴ οἰκεῖ, εἶναι μικρὸν τι τοῦ σώματος μέρος, ἀλλὰ ποιεῖται χρῆσιν πάντων τῶν μερῶν αὐτοῦ. Ὅταν ἡ χεὶρ κινήται, ἡ ψυχὴ χρῆται τῇ χεὶρι· ὅταν βαδίζομεν χρῆται ταῖς κνήμαις καὶ τοῖς ποσίν· ὅταν βλέπομεν χρῆται τοῖς ὀφθαλμοῖς· χρῆται τοῖς ὠσίν ὡς ἐργαλείοις ἵνα ἀκούῃ, καὶ ἡ ῥίς εἶναι τὸ ὄσφρακτικὸν αὐτῆς ὄργανον· οὕτω δὲ καὶ περὶ τῶν ἄλλων μερῶν. Τὸ σῶμα ἐπομένως δύναται νά θεωρηθῇ ὡς ἔχον διάφορα εἶδη μηχανισμοῦ τῶν ὁποίων ποιεῖται ἡ ψυχὴ χρῆσιν. Ὁ σκοπὸς τοῦ φαγητοῦ καὶ πότου καὶ ἀναπνοῆς καὶ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, εἶναι πρὸς κατάρτισμόν τοῦ μηχανισμοῦ οὕτως ὥστε νά ποιῆται αὐτοῦ χρῆσιν ἡ ψυχὴ.

Ἴδωμεν νῦν πῶς ὁ νοῦς ποιεῖται χρῆσιν τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ σώματος.

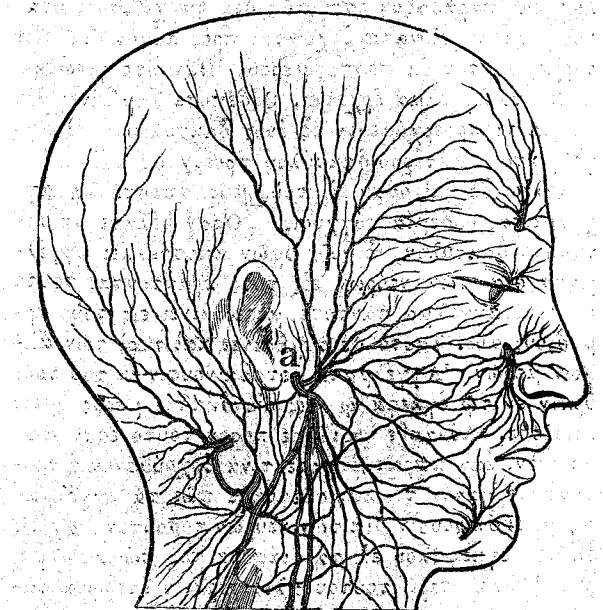
Ἰψώσατε τὴν χεῖρα· τί ποιεῖ αὐτήν νά ὑψωθῇ; Οἱ καλούμενοι μῦς· ἀλλὰ τί ποιεῖ αὐτοὺς νά πράξωσι τοῦτο· τοῦτο πράττουσιν διότι σκέπτεσθε νά φέρητε αὐτοὺς νά πράξωσιν οὕτω. Ὁ νοῦς ἐπομένως ποιεῖ τοῦτους νά ὑψώσωσι τὸν βραχίονα. Ἀλλ' ὁ νοῦς δὲν εἶναι μετὰ τῶν μυῶν· εἶναι ἐν τῇ κεφαλῇ σας. Νῦν δὲ πῶς ὁ νοῦς κατορθοῖ νά κινή τοὺς μῦς; Ὁ νοῦς δὲν ἐξέρχεται τοῦ ἐγκεφάλου ὡς ὁ ἄνθρωπος ἐξέρχεται τῆς οἰκίας του καὶ διατάττει τοὺς ἐργάτας. Ὁ νοῦς μένει ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ καθ' ὅλον τὸν χρόνον· ἀλλ' εἰσὶ λευκαὶ χορδαί, νεῦρα καλούμενα, ἅτινα ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου ἐξικνούμενα διακλαδίζονται εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος, καὶ ὁ νοῦς στέλλει μηνύματα διὰ τῶν δύο τούτων εἰς τοὺς μῦς, οὗτοι δὲ πράττουσιν ὅ,τι προστάζει αὐτοῖς ὁ νοῦς.

Τὰ νεῦρα ταῦτα ἐνεργοῦσιν ὡς τὰ σύρματα τοῦ τηλεγράφου. Ὁ ἐγκέφαλος ἐστὶ τὸ γραφεῖον τοῦ νοῦς, ἐξ οὗ οὗτος ἀποστέλλει ἀγγέλματα διὰ τῶν νεύρων, ὡς τηλεγραφικὸν τι γραφεῖον ἀποστέλλει διὰ τῶν συρμάτων. Τοῦτο γίνεται διὰ τοῦ ἐν τῷ τηλεγραφικῷ γραφεῖῳ ἠλεκτρισμοῦ, ἀλλὰ πῶς ὁ νοῦς τὸ πράττει, ἀγνοοῦμεν. Ὅποταν κινεῖτε τὸν βραχίονα μεταβαίνει τι ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου διὰ τῶν νεύρων εἰς τοὺς μῦς καὶ κάμνει τοῦτους νά ἐνεργώσιν, ἀλλὰ τί ἐστὶ τὸ τοῦτο, ἀγνοοῦμεν.

Ἐάν τὰ σύρματα τὰ ἐκ τοῦ τηλεγραφικοῦ γραφεῖου ἐξικνούμενα θραυσθῶσιν, ὁ ἐν τῷ γραφεῖῳ δύναται νά ἀποστείλῃ ἀγγέλματα, ἀλλὰ δὲν φθάνουσιν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον. Ἐπιβῶν ταῦτο συμβαίνει ἐάν τὰ νεῦρα τὰ εἰς τοὺς μῦς τοῦ βραχίονος ἡμῶν ἐξικνούμενα θραυσθῶσιν. Δύνασθε νά διανοεῖσθε νά ὑψώσητε τὸν βραχίονα, ἀλλὰ τὸ ἀγγέλιμα τὸ

ὁποῖον ὁ νοῦς ἡμῶν στέλλει εἰς τοὺς μῦς δὲν φθάνει εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον, ἀλλὰ σταματᾷ ἐνθα τὰ νεῦρα εἰσὶ κεκομμένα, ἀκριβῶς ὅπως ὁ ἠλεκτρισμὸς σταματᾷ ἐνθα τὸ σύρμα ἐθραυσθῇ.

Ἐνῶ ὁ νοῦς ἀποστέλλει ἀγγέλματα διὰ μίᾳς σειρᾶς νεύρων, δέχεται ἀγγέλματα δι' ἄλλης σειρᾶς, διὰ τῶν αἰσθητηρίων. Ἴδου δὲ πῶς. Ἐάν θέσητε τὸν δάκτυλον ὑμῶν ἐπὶ τινος πράγματος, πῶς ὁ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ὑμῶν νοῦς γινώσκει πῶς ταῦτο ἔχει; Πῶς γινώσκει ἐάν ἡ σκληρὸν ἢ μαλακόν, ἀνώμαλον ἢ ὁμαλόν; Ὁ νοῦς δὲν κατέρχεται ἀπὸ τῆς κεφαλῆς εἰς τὸν δάκτυλον ἵνα ταῦτο εἴρῃ· τὸ γινώσκει διὰ τῶν νεύρων τῶν ἐξαπλουμένων ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου εἰς τὸν δάκτυλον. Ὅταν ἐγγίξητέ τι, μεταβαίνει ταχὺ ὡς ἡ ἀστραπή, ἀπὸ τοῦ δακτύλου διὰ τῶν νεύρων τούτων εἰς τὸν ἐγκεφάλον ἐνθα ὁ νοῦς,

καὶ εἰδοποιεῖ αὐτὸν τίνος εἶδους ἐστὶ τὸ πράγμα τὸ ὁποῖον ὁ δάκτυλος ὑμῶν ἤγγισε. Οὕτως ὅταν ὄσφραξθε τὴν χεῖρα, τὰ νεῦρα τὰ συνδέοντα τὴν ῥίνα ὑμῶν μετὰ τοῦ ἐγκεφάλου λέγουσιν εἰς τὸν νοῦν ὑμῶν τίνος εἶδους ὀσμὴ ἐστίν. Ὅταν δὲ γέυσθε τι, τὰ ἐν τῷ στόματι νεῦρα λέγουσιν εἰς τὸν νοῦν ἐάν εἶναι πικρὸν, ἢ γλυκὸν ἢ ξυγῶν κλ. Οὕτω ὅταν ἰδῆτέ τι, τὰ νεῦρα τὰ συνδέοντα τὸν ὀφθαλμὸν ὑμῶν μετὰ τοῦ ἐγκεφάλου λέγουσιν εἰς τὸν νοῦν τί βλέπετε.

Ὁ ἐγκέφαλος ἐνθα ὁ νοῦς οἰκεῖ καὶ μεθ' οὗ σκέπτεται, εἶναι τὸ ἀπαλώτερον τοῦ σώματος μέρος. Παρεβάλλομεν τὰ νεῦρα πρὸς τὰ σύρματα τὰ ἐκ τοῦ τηλεγραφικοῦ γραφεῖου ἐξικνούμενα· ἀλλὰ μόνον ὀλίγα εἰσὶ τὰ σύρματα, ἐνῶ τὰ νεῦρα τὰ ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου διακλαδίζονται καθ' ὅλον τὸ σῶμα, εἰσὶ ἀνάριθμα. Ἡ παραύσα εὐκῶν δεικνύει πῶς τὰ νεῦρα διακλαδίζονται ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ τῆς κεφαλῆς, εἰσὶ δὲ πλεῖστα, τοιαῦτα δὲ ὑπάρχουσιν ἐν πᾶσι τοῖς τοῦ σώματος μέρεσιν.

Τὰ νεῦρα, διαιρούμενα, ἐξαπλοῦνται, ὥστε πανταχοῦ ὑπάρχουσι μικρὰ νεῦρα. Ἐὰν κεντήσητε τὸ σῶμα ὑμῶν ἐπὶ τινος σημείου διὰ βελόνης, ὑπάρχει μικρὸν νεῦρον συνδόν τὸ σημεῖον ἐκεῖνο μετὰ τοῦ ἐγκεφάλου, καὶ τοῦτο λέγει εἰς τὸν νοῦν περὶ τοῦ γενομένου. Πάντα τὰ ἐν τῷ σώματι νεῦρα ἔχουσι τὴν ἀρχὴν αὐτῶν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ. Ἐν τῷ ἀπαλῷ τούτῳ ὄργανῳ εἰσὶ συντετυλιγμένα πάντα τὰ ἄκρα τῶν νεύρων, ὥστε ὁ νοῦς δύναται νὰ τὰ μεταχειρισθῇ. Ἐκεῖ ὁ νοῦς εἶναι ἐν τῇ θέσει του ὡς ὁ ὑπάλληλος ὁ ἐν τῷ τηλεγραφίῳ· ἐκ δὲ τοῦ μεγάλου ἐκείνου τυλίγματος τῶν ἄκρων τῶν νεύρων σταθερῶς μαθάνει τί γίνεται ἐν τοῖς ἄλλοις ἄκροις τούτων, ἐπὶ παντός τοῦ σώματος μέρους.

Μεγάλη ἀληθῶς ἡ ἐργασία τοῦ νοῦς νὰ προσέχη εἰς ὅλα τὰ ἄκρα ταῦτα τῶν νεύρων ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ· καὶ παράδοξον ἐστὶ πῶς δὲν συγχίζεται, ὅταν τοσαῦτα ἀγγέλματα ἔρχονται πρὸς αὐτὸν διὰ τῶν συρμάτων του ἐκ παντός μέρους. Πάντοτε γινώσκει πῶθεν τὸ ἀγγελμα ἔρχεται. Οὐδέποτε λαμβάνει ἀγγελμά τι προερχόμενον ἐξ ἑνὸς δακτύλου ἀντὶ ἀγγέλματος ἐξ ἑτέρου δακτύλου προερχομένου.

Οὕτω δὲ καὶ ὅταν εἰς τοὺς μῦς ἀποστέλλῃ ἀγγέλματα, οὐδεμία σύγχυσις. Ὅταν θέλητε νὰ κινήσητε δακτύλον, ὁ νοῦς ὑμῶν ἀποστέλλει ἀγγέλματα διὰ τῶν νεύρων εἰς τοὺς πράττοντας τοῦτο μῦς· τὸ ἀγγελμα πάντοτε μεταβαίνει εἰς τοὺς ἀρμοδίους μῦς. Ταῦτὸ δὲ συμβαίνει καὶ περὶ τῶν ἄλλων μερῶν. Ἀγγέλματα μεταβαίνουσιν ἐκ τοῦ νοῦς ὑμῶν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ εἰς οἰονδήποτε μέρος ὑμεῖς κινήσθε. Δύνασθε νὰ ἴδητε πῶς τοῦτο ἐστὶ θαυμαστόν, ἐὰν παρατηρήσητε τινὰ ὀρχούμενον ἢ παίζοντα ὄργανόν τι, καὶ σκεφθῆτε πῶς τὰ ἀγγέλματα μεταβαίνουσιν διὰ τῶν νεύρων τοσοῦτον ταχέως ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου εἰς τὰ διάφορα τοῦ σώματος μέρη. Ἀλλὰ περὶ τούτου πλείοτερα ἐν ἑτέρῳ κεφαλαίῳ.

Ὁ ἐν τῷ τηλεγραφίῳ ὑπάλληλος λαμβάνει ἀγγέλματα διὰ τῶν αὐτῶν συρμάτων δι' ὧν τὰ ἐξαποστέλλει. Δὲν συμβαίνει οὕτω ἐπὶ τῶν συρμάτων τοῦ νοῦς, τῶν νεύρων. Ὁ νοῦς δέχεται ἀγγέλματα ἐκ τῶν αἰσθήσεων διὰ μίας σειρᾶς νεύρων, καὶ ἀποστέλλει ἀγγέλματα εἰς τοὺς μῦς δι' ἑτέρας σειρᾶς. Ἐὰν καύσητε τὸ δακτύλόν σας, τὸν ἀπομακρύνετε τοῦ πυρός. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ νοῦς λαμβάνει ἀγγελμα ἐκ τοῦ δακτύλου διὰ τῶν νεύρων, οὕτω δὲ πληροφορεῖται περὶ τῆς βλάβης. Τὸ ἀγγελμα μεταβαίνει ἐκ τοῦ δακτύλου διὰ τινων νεύρων εἰς τὰ ἄκρα αὐτῶν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ· καὶ ὁ νοῦς ἐκεῖ ὧν ἐν προσοχῇ δέχεται τοῦτο. Τί δὲ πράττει ὁ νοῦς; Ἀφίνει ἀρὰ γε τὸν δακτύλον νὰ καῖ; Οὐχί· ἀποστέλλει ἀγγελμα ἀμέσως δι' ἑτέρων νεύρων εἰς τοὺς μῦς τοὺς δυναμένους νὰ μακρύνωσι τὸν δακτύλον ἀπὸ πάσης βλάβης.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἐν πλοῖον Γαλλικὸν εὐρίσκειτο εἰς ἔσχατον κίνδυνον ναυαγίου κατὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Βρασιλίας. Ἐν αὐτῷ ὑπῆρχον μεγάλα ποσότητες χρημάτων ἐντὸς βαρελίων τὰ ὅποια εἶχον ἐξαγάγει ἐπὶ τοῦ καταστρώματος προσπαθοῦντες νὰ τὰ σώσωσι. Ἀλλ' ἡ ἀνθρώπινος ζωὴ εἶναι πολυτιμωτέρα τῶν χρημάτων, καὶ ἀλέμβοι πλήρεις ναυαγῶν, μόλις ἠδύνατο νὰ ἀντιπαλαίσωσι κατὰ τῶν φοβερῶν κυμάτων, ἀπομακρυνόμενοι τοῦ πλοίου ἐτοίμοι νὰ βυθισθῇ. Ἐν ᾧ δὲ ἡ τελευταία λέμβος ἐπρόκειτο νὰ λυθῇ ἐκ τοῦ πλοίου νέος τις ἀξιωματικὸς ἐπήδησεν εἰς τὸ κατὰστρωμα ἐν ἰσῆ μῆκος ἐλησμονήθη τίς ἐν τῷ πλοίῳ. Μετὰ μεγίστης ἐπιλήξεως βλέπει ἄνθρωπον διὰ πελέκειος θραύοντα τὰ βαρέλια καὶ ἐξάγοντα τὰ ἐν αὐτοῖς τάλληρα ἀθρόως.

— Τί κάμεις ἐκεῖ; Τὸ πλοῖον βυθίζεται! τρέξε νὰ σωθῆς!

— Ὅχι, λέγει ὁ ἄφρων, πλουτίζω! καθ' ὅλην τὴν ζωὴν μου ὑπῆρξα πτωχός, θέλω νὰ κατασταθῶ πλούσιος καὶ ἄς ἀποθάνω!

Ἀδύνατον νὰ τὸν ἀποσπάσωσιν ἀπὸ τὴν ὀλεθρίαν του ἐνσυχῆλησιν. Ὁ ἀξιωματικὸς ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν δυστυχῆ ἐκεῖ ἔνθα εὖρε τὸν θάνατον ἐν μέσῳ τῶν ταλλήρων του!

Εἶναι ἀρα γε ὁ μόνος εἰς τὸν κόσμον, ὅστις ἐπώλησε τὴν ζωὴν του ἀντὶ χρημάτων;

Π. Κ. Γ.

ΛΥΣΙΣ ΓΡΙΦΟΥ 3.

μη—δ—εν—α—γ—α—ν.— «Μηδὲν ἄγαν.»

Ἐλυσαν αὐτὸν ὁ κ. Σ. Δ. Καλλιωντῆς. Ἐπίσης καὶ οἱ κ.κ. Ν. Ρέντζος.—Α. Δ. Θέμελης (Σμύρνη) Α. Σ. Μπησκῆνης (Ζάκυνθος) R. Birnbach (Βερολίνον) Γ. Μαυρογορδάτος (Σῆρος).

Τὴν λύσιν τοῦ Λεξιγράφου, ὃν οὐδεὶς ἔτι ἔλυσε, ἀναβάλλομεν χάριν τοῦ κ. «Γ. Β.» αἰτιούντος δυσκολότερα λογοπαίγνια.

Ἐδὼ σὲ θέλω κέβουρα
Νὰ πηδᾷς τὰ κάρβουνα.

ΑΙΝΙΓΜΑ Δ'

Ἀνέκαθεν ἴστον κόσμον κί' ἐγὼ ὡς ὄν ὑπάρχω,
ἀκίνητος κί' ἀκλόνητος οὐδένα δὲν ταράττω
δεύτερος, ἀνάμεσα, κάθωμαι ἴστος συντρόφους,
μ' αὐτοὺς δ' ὅμου συναρμώσθεις ὑψοῦμεν φιλοσόφους·
ἔνευ δ' ἔμοῦ οὐδέποτε οὐδὲν τελεσφοροῦσι,
καθὼς κί' αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ὀρθῶς τὸ ὁμολογοῦσιν,
ὡς ἄτροτος; δὲ στρατηγὸς τὸν πρῶτον μου φυλάσσω
καὶ ἂν μ' ἀποκεφαλῆσωσι τὸν ἔδωμον θά πλάσω,
μεθ' οὗ συχνᾶ σμιγόμεθα ἴσ ἀδέλφια ἀγαπημένα
καὶ εἰς τὸ στόμα τοῦ λαοῦ περνοῦμ' ἀνταμώμενα.

Ν. Δ. Χ.

ΓΡΙΦΟΣ 5.

